

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

16. Nullum esse, tantum peccatum, quod per pœnitentia[m] non possit
deleri.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

nus fieri? *Si non ergo habes hominem, habes tamen Deum. Nec poteris dicere: Dum ego vado, alius ante me in piscinam descendit. Nam si volueris in fontem penitentiae descendere, nemo prohibet. Non absumitur, nec minuitur gratia. Est enim fons perenniter emanans, & ex illius abundantia omnes sanamur.*

Verè hæc Chrysostomus. Nam, ne Bonifacium duntaxat, è vitæ liberioris licentia, sanctum esse factum putemus; Aglais quoque, cum qua turpiter consueverat, à vitio inolito destitit; & penitentiam illustrem egit. Siquidem illi, qui Bonifacium comitati erant, reliquias eius, corpus scilicet ac caput quingentis aureis emtum, atq; amomo alijsque odoriferis vnguentis conditum, lineisque inuolucris candidissimis circumdatum ac capsæ impositum, Tharso Romam peruexerunt, nullas vllius alterius Martyris reliquias, præ his, eligendas arbitrati. Dum sunt in via, Angelus prænuncius è cælo se stitit Aglaidi, eamque iussit suscipere venientem, dominum iam & fratrem Angelorum, quem famulum dimiserat; qui ab ea honoratus, illi esset futurus vitæ seruator, & animæ custos. Exterrita illa festinandum rata, cum clero, Martyri obuiam procedit, ædem materia insignem, structura elegantem erigit: in illa Bonifacius conditus mira multa patrauit. Sed maximè mirum erat, quòd non corpora tantum, verum animi etiã inibi sanarentur. Illud mirissimum extitit, quòd ipsa Aglais, eo loci, alia à se facta sit. Nam, distributis suis, in pauperes, opibus omnibus, de cetero honestè vixit, & ex virtute. Neque enim voluptates tantum illicitas à se abdicauit; sed, per ipsos quindecim annos, ita etiam asperum vitæ genus amplexa est, delicijs cilicia; conuiujs ieiunia; sermonibus lasciujs orationes opponens; vt & ipsa miraculis coruscaret. Quamuis miraculum pulcherrimum vtilissimùmque fuit; è tali femina, quæ libidinis stabulum fuerat, exemplum penitentiae virtutumque factum esse; in quo diuinæ bonitatis profundissima consilia splenduerunt.

XV.

Quæ meritò vnum quemque animare possunt, ne, cum Cain aut Iuda, à diabolo se sinat adigi ad desperationem, quasi grauitas peccatorum maior sit, quàm Dei miserationes. Ades igitur, peccator, etiamsi, in peccatis ætatem omnem contriuisi; etiamsi cum adulterijs homicidia, & omnis generis crimina cumulauisti; habes misericordem Deum, qui iurans ait: *Viuo ego, nolo mortem impij, sed vt conuertatur impius à via sua & viuat. Conuertimini à vjs* ^{Ezech. 33.}
pejssi. ^{10.}

XVI.

S. Chrysoft.
hom. 6. de
Pœnit.

Idem S.
Chryf. hom.
3. de Pœnit.

Ifa. 1.

S. Basil. ho-
mil. de Pœ-
nit.

Vide supra
§. 4.

S. Cyprian.
ferm. de cœ-
næ Domini.

pessimis vestris, & quare moriemini, domus Israël? Nullum peccatum est tantum, quod non remitti possit à tanto. Quid maius est adulterio & homicidio? Audi igitur Dauidem de his pœnitentem: Dixi, inquit, confitebor aduersum me iniustitiam meam Domino, & tu remisisti impietatem peccati mei. Propterea Christus peregrinatus in terra, maxima peccata remisit; latronem in Paradisum duxit; Publicanum fecit Euangelistam; Paulum blasphemum Apostolum orbis: ut tu, peccator, minus desperes, sed peccatum fatendo deleas, & salubrem ingrediaris viam. At magna est multitudo iniquitatis tuæ, & super arenam maris? Maior est misericordia Dei. Nam Dei clementia pietasq; mensuram non suscipit, neq; ipsius bonitas verbo interpretari potest. Tua quidem malitia mensuram habet (cum & Arithmetici profiteantur se numerum arenæ maris posse dicere) Dei verò clementia & pietas in circumscripta est; ipsa igitur tuam malitiam superat. Cogita scintillam, si in mare ceciderit, num poterit stare & apparere? Quantum scintilla ad mare se habet, tantum hominis malitia ad Dei clementiam & pietatem: immo verò non tantum, sed & longè supra: nam & pelagus, tamen si magnum sit, recipit mensuram, Dei verò clementia, & pietas mensuram non habet. Hæc S. Chrysoctomus. Ob hanc bonitatis suæ immensitatem, Deus, apud Prophetam, postquam dixerat: *Va genti peccatrici, populo graui iniquitate, semini nequam, filijs sceleratis, dereliquerunt Dominum, blasphemarunt sanctum Israel &c. subiecit: Lauamini, mundi estote &c. si fuerint peccata vestra, ut coccinum, quasi nix dealbabuntur, & si fuerint rubra, quasi vermiculus, velut lana alba erunt.* Obseruat D. Basiliius, colorem coccineum & rubrum, inter omnes colores, esse maximè tenaces, ac ferè indelebiles, immo velut in natiuum colorem conuerti. Quare & peccatum ita adhæret, præsertim impijs, & fornicarijs, quos Fulbertus, supra, dixit, *indelebili nota, in sanguine suo mortuos*, ni diuina scilicet gratia vtantur; hac tamen pœnitentiâque qui vtuntur, lauari, mundarique possunt, & quasi nix aut lana dealbari; etiam si peccata illorum pondere grauiâ, enormitate cruenta, numero multa consuetudine inolita, & velut in naturam conuersa videantur. Verè S. Cyprianus: *Quæcunq; necessitas cogat ad pœnitentiâ; nec quantitas criminis, nec breuitas temporis, nec vitæ enormitas, nec horæ extremitas, si pura fuerit voluntatis mutatio, excludit à veniâ, sed in amplissimos sinus suos mater charitas reuertentes suscipit prodigos, & velut noluit Nouatus hæreticus, semper verè pœnitentes suscipit Christus.*
Itaque